

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρὸ
γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνι-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστε-
λούς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δύναμις τῆς γυναίκος. — Ἀρίων, Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ (κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν, ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μίλις). — Εἰς τὸν νεκρὸν θεῖον μου (ποίημα, ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου). — Περίληψις λογοδοσίας τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Γ'». — Ἡ καρδιά καὶ τὰ μάτια (ποίημα, ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσιάνου). — Βασίλισσαι ἀνδρογυναῖκες (ὑπὸ Ἐρνιστρίας). — Αἱ ἐξετάσεις τῶν γυμναστηριῶν τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων». — Ἀλληλογραφία. Συναγαί. Ἐπιφυλλίς: Τὸ σφαγεῖον τῆς θαλάσσης (κατὰ τὸν Pierre Loti ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Εἰς λαὸς μέγας, εἰς λαὸς ἔγδοξος, εἰς λαὸς πρωτοστατῶν εἰς τὴν πρόδον ἡμαρτε. Κράτος, τὸ ὁποῖον ὕψωτε τὸν μέγαν βωμὸν τῆς δικαιοσύνης, τῆς πραγματικῆς τῶν ἀτόμων ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος ἐπὶ ἐκατόμβῃς ὄστων καὶ αἵματος τῶν ἡρωικωτέρων τέκνων του, ἠτέθησε πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Καὶ ἡ θεὰ, ἡ αὐστηρὰ καὶ ἀδέκαστος, ἡ θέτουσα ἐπὶ τῆς αὐτῆς στάθμῃς τὰ δίκαια τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ταπεινῶν, εἶδε τὴν χρυτὴν πλάστιγγά της κατακερματισμένην, εἶδε τὸ ἐξ ἀτιμῆτων λίθων δικάδημά της ριπτόμενον εἰς τὸν βόρβορον, εἶδε τὴν ἀλουργίδα της μεταβαλλομένην εἰς ῥάκη. Καὶ ἡ θεὰ ἡ ἀδέκαστος ἐξευτελιθίσθη, τραπευθεῖσα, ἐκπεσοῦσα τοῦ μεγαλείου της ἔτιλε τὴν ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου λευκανθεῖσαν κόμην της καὶ ἰσταμένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ θρόνου της; ἐθρήνει ἀπελπισ τὸ μέγα παρελθόν της, καὶ καταρῆτο τὸν λαόν, εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ ὁποῖου εἶχεν εἰσδύσει ὁ σκῶλξ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους.

Καὶ παρῆλθον πρὸ τοῦ ἐρειπιώδους θρόνου ἄρχοντες κραταιοὶ καὶ ἐκώφευσαν εἰς τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἐκπτώτου ἀνάσσης καὶ ἔμειναν ἀδιάρροιοι πρὸ τῶν συντριμμάτων τοῦ βωμοῦ της, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶδεχθῆ καὶ ρυπκρά

ῥνεα ἔκρωζον κρωγμοὺς ἀγρίους. Καὶ παρῆλθον πολέμαρχο καὶ στρατηγοὶ μὲ χουτᾶ ξίφη καὶ μὲ στήθη θωρακισμένα ὑπὸ σημάτων τιμῆς καὶ εὐγενείας καὶ μεγαλείου ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων ἐποχῶν. Καὶ ἐκώφευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς σπαρκατικὰς κρυγὰς τῆς ἐκπτώτου ψυχροῦ, ἐγωῖτιχί, ἀδιάρροιοι ἐμνητύρισαν τὴν ὀδυρομένην θεότητα καὶ ἀπὸ τὸν συληθέντα νόον της ἤρπασαν ὅ,τι ἀπέμενε καὶ ἀπὸ τὸν ἐρειπωθέντα θρόνον της ἀπέσπασαν ἕνα ἔτι λίθον, ἐξέβαλαν μίαν ἔτι δοκόν. Καὶ παρῆλθον πρὸ αὐτῆς τέκνα τοῦ λαοῦ ταπεινά, τὰ ὁποῖα αὐτὴ εἶχεν ἐξαγάγει τῆς ἀσημότητός των. Καὶ οἱ χθεσῖνοι καὶ ὀψίπλουτοι οὗτοι ἐκάγχασαν διὰ τὴν ὀδύνην της καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐγωῖσμοῦ των ἐλιθοβόλησαν τὴν τιμημένην εὐεργετιὰ των.

Ὑπὸ τὸν συληθέντα βωμόν, ὑπὸ τὴν κατακομματικῶσθεϊταν πλάστιγγα, ὑπὸ τὸ βροβρωθὲν δικάδημα, ὑπὸ τὴν κυρτελιᾶσθεϊσαν ἀλουργίδα, ὑπὸ τὸν ἐρειπωθέντα θρόνον ἐν θύμα ἀθῶον ἐσπάραζε σπαραγμοὺς ἐπιθανατίου ὀδύνης. Σιθηρωδεμένον ὑπὸ τὰ ἐρείπια ἠιθάνετο ἐν πρὸς ἐν τὰ ὄττᾶ του νὰ συντρίβωνται, μίαν πρὸς μίαν τὴς ρυτίδας τοῦ αἵματός του νὰ ἐκφεύγη μὲ τὰς τελευταίας ἰκμάδας τῆς μαρτυρικῆς ζωῆς του.

Τότε ὁ κόσμος παρέστη πρὸ καταπληκτικοῦ καὶ θαυμασίου θεάματος. Ὅ,τι ἠνῆθησαν νὰ πράξουν οἱ κραταιοὶ καὶ ἰσχυροὶ, ὅ,τι κατέστρεψαν οἱ ἀνδρεῖοι πολέμαρχοι καὶ χρυσοφοροῦντες, στρατηγοὶ, ὅ,τι ἐμνητύρισαν οἱ χθεσῖνοι καὶ ὀψίπλουτοι, ἀνέλαιε νὰ τιμήτη, νὰ ἀνιδρύτη, νὰ δοξάσῃ μία γυνή.

Οἱ θεοὶ τῆς Νεμέσεως, οἵτινες ἀνέθεταν εἰς τὸ μέγα παρελθόν τῆς ἀρχαιότητος τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως καὶ δικαιοσύνης καὶ σωτηρίας ἐνὸς μεγάλου λαοῦ εἰς γίγαντας, ὡς ὁ Ἡρακλῆς καὶ εἰς ἀνακτας ὡς ὁ Θησεύς, οἱ θεοὶ τῆς Νεμέσεως τῶν ἰδικῶν μετὰ χρόνων ἀναθέτου εἰς τὰς ἀσθενεῖς καὶ λεπτὰς καὶ ἀβρὰς χεῖρας τῆς γυναίκος τὴν ἀνορθώσιν της

δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς τιμῆς ἐνὶ μέγαλον λαοῦ τῆς σήμερον.

Τέσσαρα ὄλα ἔτη ἐχρειάσθησαν εἰς τὴν ἡρώϊκην γίγαντα, ἵνα συλλέξῃ ἐν πρὸς ἐν ὄλα τὰ συντρίμματα καὶ ἀφαιρέσῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὄλους τοὺς ὀγκολίθους τοῦ κατερειπωθέντος ναοῦ καὶ καθάρσῃ τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸν βόρβορον, καὶ συρράψῃ τὰ ράκη τῆς δοξασμένης χλαμίδος καὶ συλλέξῃ τὰ ἀτίμητα πετρῶδη τοῦ κατακομματιασθέντος διαδήματος. Τέσσαρα ὄλα ἔτη, ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ ἔδαφος καὶ ἐπὶ τῶν ἀνασκαφέντων θεμελίων ἰδρύσῃ στερεὸν καὶ ἀκλόνητον τὸν θρόνον τῆς ἀναδοξασμένης θεότητος.

Ὡ! τίς θὰ διηγηθῇ εἰς ἔπη λυριτοῦ τὸν πόνον τῶν πληγωνομένων καθ' ἑκάστην ἄβρῶν καὶ τρυφερῶν χειρῶν, καὶ τοὺς σπαρκατικούς κλονισμούς τῶν λεπτοφυῶν μυῶνων καὶ τὸν ἰδρῶτα τοῦ αἵματος καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὀδύνης! Τίς θὰ ψάλλῃ τὰς ρυτίδας τοῦ νέου μετώπου καὶ τὰ μαρνανθέντα ῥόδα τῶν παρειῶν, καὶ τὸ σβεσθὲν ἀπὸ τὰ δροσερὰ χεῖλη μειδίαια καὶ τὴν λευκανθεῖσαν πρόωρα κόμη!

Τίς θὰ τονίσῃ τὸ ἄσμα τῆς στοργῆς καὶ τὸ ἄσμα τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἠνδρῶσε τὴν ψυχὴν καὶ μετέβαλε τὴν νόον εἰς γίγαντα καὶ ἔδωκε τὴν δύναμιν εἰς δύο μικρὰς χεῖρας νὰ συγκλονήσῃ ἕνα κόσμον ὀλόκληρον. Τίς θὰ κηρύξῃ τὴν δόξαν τῆς γυναικός, ἧτις μετὰ τὸ λάβρον τῆς ἀγάπης καὶ μετὰ τὴν σάλπιγγα τῆς δικαιοσύνης ἀνὰ χεῖρας κατέρριψε τὸ προσωπεῖον τῶν ἰσχυρῶν, καὶ συνέτριψε τὰ ξίφη τῶν πολεμάρχων καὶ ἀπέσπασε χρυσοὺς θώρακας ἀπὸ τήθη, τὰ ὁποῖα ἐκρυπταν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ταπεινώσιν ἐνὸς λαοῦ! Τίς θὰ σαλπίσῃ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀγαίμακτον νίκην, τὴν ὁποίαν ἤρατο τὸ γυναικεῖον φύλον σήμερον, ὅτε κλείει τὴν τελευταίαν του σελίδα εἰς αἰὼν, ὁ ὁποῖος ἀνέτειλεν ὑπὸ τὰς σάλπιγγας τῶν αἰματηρῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἀπανθρώπων πράξεων, αἱ ὁποῖαι ἐτελοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου πρὸς ἐδράσειν τοιαύτης δικαιοσύνης καὶ τριαύτης ἰσότητος.

Ἡ νίκη τῆς Λουκίας Δραυροῦς, τῆς γυναικός τοῦ καταδίκου τῆς Κατιένης, εἶναι νίκη τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ὄλου, εἶναι νίκη ἢν αἱ τέως ἀσθενεῖς τῆς γῆς καταγάγουν κατὰ τῶν τέως ἰσχυρῶν. Ἡ νίκη τῆς Λουκίας Δραυροῦς εἶναι ἡ νίκη τῆς ἀγάπης καὶ ἡ νίκη τῆς πίστεως καὶ ἡ νίκη τῆς ἀληθείας, ἐπὶ τῶν ὁποίων θεμελιούται τὸ βασιλείον τοῦ φύλου μας. Ἡ νίκη τῆς Λουκίας Δραυροῦς θέτει τὴν ἐπίσημον σφραγίδα ἐπὶ τῆς ἰσότητος, ἀλλὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς γυναικός εἰς ἐξυπρέτησιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ὠραίου.

Δὲν ἐμάθκαμεν ἀκόμη ποῖα ὑπῆρξεν ἡ τελευταία λέξις τοῦ Συνεδρίου τῶν Γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι συνῆλθον εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν, ἵνα συσχεθῶν περὶ τῶν δικαιωμάτων μας καὶ διατυπώσῃ εὐχὰς καὶ κυφορήσῃ νόμους, προστατεύοντας τὸ φύλον μας. Ἐὰν ἡ ἰδική μας φωνὴ ἐφθηνεν ἕως ἐκεῖ, θὰ νῆξομεθα, ὅπως τὸ Συνέδριον κλείσῃ τὰς ἐργασίας του διὰ τῆς ἀποστολῆς στεφάνου ἐκ χρυσοῦς δάφνης εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἡρωίδα εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου.

ΑΡΙΩΝ, ΑΛΚΑΙΟΣ ΚΑΙ ΣΑΠΦΩ

ΛΕΣΒΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Β'

Ὁ Ἄλκαῖος διεδέχθη τὸν Ἀρίωνα. Ἐξῆς εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα. Ὅπως ἡ Κόρινθος οὕτω καὶ ἡ Λέσβος διωκεῖτο παρ' ἐνὸς σοφοῦ, ὅστις ἦτο καὶ τύραννος ἐν ταῦτῳ, καὶ ὀνομάζετο Πιττακός ὁ Μιτυληναῖος.

Ὡς ποιητῆς ὁ Ἄλκαῖος δὲν ἠγάπα τοὺς σοφοὺς καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς τυράννους. Ἐγράψε στίχους κατὰ τοῦ Πιττακοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξώρισεν. Ἴδου εἰς πεζῇν μετάφρασιν οἱ στίχοι, οἱ προκαλέσαντες τὴν ἐξορίαν τοῦ ποιητοῦ: « Ὑπὸ τὰ μύρτα τοῦ ἔρωτος, θὰ κρύψω τὸ ἔξφοσ μου, ὅπως ὁ Ἄρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων· ὦ ἀγία ἰσότης, θὰ παρακολουθήσω τὸ ἔνερθόν σου, καὶ παρὰ τὰ ἀγαπητὰ ἐκείνων ὀνόματα θὰ χαράξω τὸ ἰδικόν μου.

Ὅχι, δὲν ἀπεθάνατε ἡ γῆ σὰς κατέχει ἐτι, ὦ γενναῖοι μάρτυρες! Ἐπὶ ὄχθων ξένων κατοικεῖτε μετὰ τὸν κραταῖον Διομήδη, καὶ μετὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος τὸν ὠκύποδα Ἀχιλλεῖα.

Ἡ δόξα σας ἔστω ἡ δόξα τοῦ κόσμου τῆς τιμῆς, εὐγενῆ Ἀριστογείτων καὶ ἀνδρείου Ἄρμόδιε, σείε, ὦν τὸ αἶμα ἐσφράγισε τὴν ἱερὰν ἐνότητα τῶν δικαίων νόμων καὶ τῶν θείων ἀρετῶν.»

Δυστυχῶς τὸ θάρρος τοῦ Ἄλκαίου δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν του καὶ ἠκολούθησε κακῶς τὸ παράδειγμα τῶν δύο ἡρώων, τοὺς ὁποίους ἔμνησεν. Ἐξόριστος διοργάνωσεν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Πιττακοῦ καὶ ὠπλίστη ἐναντίον του Ἄλλ' εἰς τὴν πρώτην συνάντησιν ἐτράπη εἰς φυγὴν, καθ' ἣν καὶ συνελήθη. Ὁ Πιττακός τὸν ἐσυγχώρησεν.

Καὶ ἴσως θὰ ἐλησμονεῖτο ἡ πρώτη αὐτῆς φυγὴ του, ἐὰν μαχόμενος κατὰ τῶν Ἀθηναίων δὲν ἔφευγε καὶ πάλιν καὶ διὰ νὰ τρέξῃ κάλλιον αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἔριπτεν εἰς τὸν δρόμον τὸ ξίφος καὶ τὴν ἀσπίδα του.

Οἱ νικηταὶ Ἀθηναῖοι συλλαβόντες αὐτὸν τὸν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς.

Οἱ στίχοι τοῦ Ἄλκαίου πλούσιοι, ἀπλοῖ, ἀλλὰ θαυμαστοὶ ἔχουν μεγάλην σχέσιν πρὸς τοὺς στίχους τοῦ Ὀμήρου. Ὁ Ὀράτιος κρίνων τὸν Ἄλκαῖον λέγει: « Καὶ σὺ, Ἄλκαῖε, ὁ ὁποῖος σύρεις τόσους ὠραίους ἦχους ἀπὸ τὸ χρυσοῦν τόξον σου...»

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν Σαπφῶ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἡ Λέσβος ἔκοψε νόμισμα, ὡς νὰ ἦτο βασίλισσα. Ὁ πατὴρ της ἀναφέρεται παρὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ὑπὸ ὀκτὼ διάφορα ὀνόματα: Σίμων, Εὐνόμιος, Εὐρύγιος, Εὐκρίτος, Σίμος, Κάμων, Ἠθαρχος καὶ Σκαμανδρόνυμος. Ἡ μήτηρ της ὀνομάζετο Κλήϊς. Οἱ γονεῖς της ἦσαν ἔμποροι καὶ αὐτὴ εἶχε νυμφευθῆ μετὰ πλούσιον ἐξ Ἀνδρου ἔμπορον, ὀνομαζόμενον Κερκάλαν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε νέος καὶ τὴν ἀφήκε χήραν μετὰ μίαν θυγατέρα.

Ἄν καὶ ὁ Σωκράτης τὴν ὀνομάζει ὠραίαν Σαπφῶ, ἡ παράδοσις ὅμως δὲν τὴν λέγει ὠραίαν. Κοντὴ καὶ μελαγχροινὴ ἦτο μᾶλλον γοητευτικὴ παρὰ εὐμορφῆ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἀφιέρωθη ὀλοφύχως εἰς τὴν ποίησιν. Ἡ σχολὴ τῆς ἠρίθμει πολλὰς μαθητρίδας, ἦτο πραγματικὴ σχολὴ ποιήσεως, ἦν προσεπάθει νὰ δυσφημοῦν οἱ ἐχθροὶ της. Τὰ

ὀνόματα τῶν διασημοτέρων μαθητριῶν της εἶναι: Ἄθις, Ἄνδρομεδα, Τελεσίππη, Μέγαρα, Εἴρηνα, Κύδνα, Ἀνακτόνη, Ἀναγάρη, Γογγύλα, Εὐνίκη καὶ Δαμοφίλη.

Πλὴν τῶν περιωθέντων στίχων της, ἡ ὑπαρξίς καὶ ὁ βίος τῆς Σαπφῶς περιβάλλεται μυθῶδη πέπλον. Καὶ τὸ ὄνομά της ἔτι ἐγράφετο κακῶς, μέχρι τῆς ἀνευρέσεως εἰς Ἐρεσσὸν τοῦ νομίσματος της. Ἄλλως τε ὑπῆρχε καὶ ἄλλη ἡ εἰσαίρα Σαπφῶ ἐν Ἐρεσσῷ, ἄσημος ἐντελῶς, διὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως ἡ Λέσβος δὲν θὰ ἔκοπτε νόμισμα.

Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ἡ Ἀφροδίτη, ἵνα τιμωρήσῃ τὴν Σαπφῶ, παραβαίνουσαν τοὺς νόμους της, τῆς ἐνέπνευσεν ἔρωτα τρελλὸν πρὸς τὸν Φάωνα, ἐνῶ εἰς τοῦτον ἐνέπνευσεν ἀποτροπὴν πρὸς τὴν Σαπφῶ.

Ὁ Φάων οὗτος ἦτο πλοῦταρχος. Ἐνῶ ἐπρόκειτό ποτε νὰ ἀποπλεύσῃ τῆς Λέσβου, μία πτωχὴ γράϊα καθημένη ἐπὶ τῆς προκυμαίας παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὴν μεταφέρῃ δωρεὰν εἰς τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Μαλέα. Ὁ Φάων τὴν παρέλαβε καὶ τὴν ἀφήκεν εἰς τὸ ὄρισθὲν μέρος. Ἐκεῖ τὰ ράκη πίπτουν, τὸ γῆρας ἐξαφανίζεται καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀποκαλύπτεται θαυμασία εἰς κάλλος καὶ εἰς νεότητα. Εἰς ἀμοιβὴν τῆς παρασχέσεως ὑπηρεσίας ἐδώρησεν εἰς τὸν Φάωνα ἐν ἀλαβάστρινον δοχεῖον, περιέχον πολύτιμον μύρον, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τὸ κάλλος καὶ ἐνέπνευε τὸν ἔρωτα. Ὁ Φάων ἐκένωσε τὸ δοχεῖον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἔγεινεν ὁ ὠραιότερος καὶ ἀγαπητότερος τῶν Λεσβίων. Ἡ Σαπφῶ τὸν ἠγάπησεν, ἀλλὰ δὲν ἀντηγαπήθη.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της καὶ ἵνα ἀπασχολήτῃ τὴν ἀλγοῦσαν ψυχὴν της ἡ Σαπφῶ ἔλαβε μέρος μετὰ τοῦ Ἄλκαίου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πιττακοῦ συνωμοσίαν, καὶ ἐξορισθεῖσα μετ' αὐτοῦ κατέφυγεν εἰς Σικελίαν. Ἐκεῖ ὁ διάσημος γλύπτης Σιλαμίων ἔκαμε τὸ ἀγαλμα τῆς ποιητρίδας, τὸ ὁποῖον ἔκλεψε βραδύτερον ὁ Βερρὸς ἀπὸ τὸ Πρυτανεῖον τῶν Συρακουσῶν.

Ὅστε ἡ συνωμοσία, οὔτε αἱ ἀπονεμηθεῖσαι εἰς αὐτὴν ἐν Σικελίᾳ τιμαὶ ἐπαρηγόρησαν τὴν Σαπφῶ, ἧτις ἀπεφάσισε νὰ τερατίσῃ τὴν ζωὴν της, ἐπιχειρήσασα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τῆς Λευκάδος τὸ ἄλμα, τὸ ὁποῖον μόνῃ ἡ Ἀφροδίτῃ εἶχε τότε ἐπιχειρήσει διὰ νὰ λησμονήσῃ τὸν Ἄδωνιν. Ἄλλ' ἡ Ἀφροδίτῃ ἦτο θεὰ καὶ ριπιτομένη εἰς τὴν θάλασσαν ἐπανήρχετο εἰς τὸ στοιχεῖον, ἐξ οὗ εἶχε γεννηθῆ· ἐνῶ ἡ Σαπφῶ τὸσον ἐφοβεῖτο τὸν τελευταῖον καὶ αἰώνιον αὐτὸν ὕπνον, ὥστε πρὸ τοῦ θανάτου της νὰ γράψῃ τὴν βαθυτάτην σκέψιν: « Ὁ θάνατος εἶνε τὸ μεγαλύτερον τῶν κακῶν καὶ οἱ θεοὶ τὸν ἐλαχακτήρισαν ὡς τοιοῦτον, μοὶ ἀποθνήσκοντες καὶ καταστάντες ἀθάνατοι.»

Τὸ ἀκρωτήριο τῆς Λευκάδος εἶναι τὸσον ὑψηλὸν καὶ τὸσον σκεπασμένον πάντοτε ἀπὸ νέφη χρυσοῦ, ὥστε ἡ ἐκείθεν πτωσις ἀπετέλει τὸ ὠραιότερον ὑπόβαθρον διὰ τὴν προσωπικότητα τῆς Σαπφῶς. Εἰς τὴν κορυφὴν δὲ τοῦ Ἀκεραυνίου βράχου κατέρυθρον ὑπὸ τὸν δύοντα ἥλιον ἐπεφάνη ἐσπέραν τινα μετὰ τὸν λευκὸν της πέπλον καὶ τὴν χρυσοῦν της λύραν ἀνὰ χεῖρας. Καὶ εἰς τὸν θάνατόν της ἀκόμη ὑπῆρχε κίψη καὶ φιλόκαλος, ἡ εἰποῦσά ποτε εἰς τὸν Φάωνα: « Πῶς ἡ χροδροειδὴς καὶ ἀτεχνος αὐτῆς γυνὴ, ἡ μὴ γνωρίζουσα οὕτε τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός της νὰ ἀφίρῃ νὰ κυματίζου ἁρμονικά, ἠδυνήθη νὰ δεσμεύσῃ τὴν καρδίαν σου;»

Ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐφάνη καταμετρήσασα διὰ τοῦ βλέματος τὴν ἄβυσσον, ὠχρίασε καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψόμενους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἔψαλε στεναζόουσα τὸν ὕμνον τοῦ θανάτου, τὸ κύκνειον ἄσμα τῆς, ὕστατον στεναγμόν της ὡς ποιητρίδας. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἔσθυνεν ὁ τελευταῖος τόνος τῆς λύρας της, ἀπεσπάρθη ἐλαφρῶς τοῦ βράχου καὶ μετὰ τὴν λύραν της ἐπὶ τοῦ στήθους ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐλεγαν ὅτι ἡ Σαπφῶ εἶχεν ἐπανεύρει τὴν λύραν τοῦ Ὀρφέου. Οὐδεὶς οὔτε αὐτὸς ὁ Βιργίλιος εὗρε τὴν λύραν τῆς Σαπφῶς.

(Κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμαῖν)

Ἐλένη Γεωργιάδου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ Κιρκασιανὴ εἶχε καὶ αὐτὴ σταματήσει, εὐθὺς ὡς ἀντελήθη ὅτι ἡ Μαρία εὕρισκετο μετὰ τῶν ἰσταμένων πρὸ τῆς ἐπαύλεως τῆς φίλης της, καὶ ἐστράφη ἄμεσως πρὸς τὸν εὐνοῦχον, ὡς γνωρίζουσα τί θὰ ἠσθάνετο εἰς τὴν θεὰν τῆς νέας χριστιανῆς.

Τὰ χεῖλη της διεστάλησαν εἰς μορφασμὸν εἰρωνείας καὶ σαρκαστικώτατα μετὰ κακίαν, κακῶς κρυπτομένην, εἶπε πρὸς τὸν εὐνοῦχον εἰς ὠραίαν τουρκικὴν γλῶσσιν: Ἀ! πῶς εἶσαι, Ἐχμέτ ἀγῆ; Τοῦτο ἤκουσε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ γέλωτος εἰς ὄλον ἐκείνον τὸν γυναικοπληθυσμόν. Ὁλοὶ ἐσταμάτησαν, ὄλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν εὐνοῦχον, γελῶσαι θορυβωδέστατα καὶ ψιθυρίζουσαι μετὰ τῶν λόγους συνεννοήσεως.

Ὁ δυστυχὴς ἐβρυχήθη ὡς λέων καὶ ἔμεινεν ὀπίσω διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τοὺς ἐμπαιγμούς τῶν γυναικῶν. Ἐξέβρεν καὶ ὅτι θὰ ἦταν ἀνηλεεῖς καὶ ὅτι ἡ Κιρκασιανὴ τὸν ἐξεδίκειτο. Δὲν εἶχε διαδοθῆ ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν τερατῶδη σύντροφόν του, ὅτι ὁ Ἐχμέτ εἶχε καταγγεῖλει διὰ σκάνδαλον τὴν χανούμισσαν μετὰ τὸ ὠραῖον ἀνάστημα, τὴν κατ' ἐξοχὴν εὐνοουμένην εἰς τὸν πασᾶν, ὁ ὁποῖος ἐκτοτε τὴν μετεχειρίζετο μετὰ σκληρότητος; Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ δυστυχὴς, τὸ ἀντικείμενον τῶν ραδιοργυγῶν τῶν δύο ἄλλων συντρόφων του, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχε λάβει τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιευνοῦχου;

Μόνον ὅσοι γνωρίζουν τὰς ραδιοουργίας καὶ τὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα ἡ δουλεία, ὁ περιορισμὸς τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις τῶσων γυναικῶν περὶ ἕνα καὶ μόνον ἄνδρα, τοῦ ὁποῖου τὴν εὐνοίαν διεκδικοῦν, καὶ ἡ ἀγρυπνος φρουρήσις αὐτῶν ἀπὸ τοὺς εὐνοῦχους, τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, τῶν ὁποίων ἡ φυσιολογικὴ ὑπαρξίς ἀντιβαίνει πρὸς πάντα νόμον φυσικὸν καὶ πάντα θεσμὸν ἀνθρώπινον, καὶ πρὸς αὐτούς ἔτι τοὺς νόμους τοῦ Κορανίου, μόνον ὅσοι ἐψυχολόγησαν τὴν ζωὴν τῶν χαρμενῶν, εἰξέρουν πῶς ἐξυφαίνονται αἱ συνωμοσίαι τῶν μὲν κατὰ τῶν δὲ εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν τουρκικῶν μεγάρων καὶ εἰς ποῖα πολλὰκις τραγικὰ καὶ τερατῶδη ἀποτελέσματα καταλήγουσιν.

Ὁ Ἐχμέτ ἀγῆς, ἐπειδὴ ἦτο νέος, ἐπειδὴ ἦτο εὐμορφος μαῦρος, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη σκληρυνθῆ ἡ ψυχὴ του, ἐπειδὴ ἦτο φύσις ὀνειροπόλος καὶ φύσις ρομαντικὴ, ἔχαιρε πολλὰς συμπαιθείας μετὰ τῶν ὄλων τῶν γυναικῶν, καὶ ἦτο ὁ εὐνοούμενος τοῦ ἀθέτου του, ἐπηρεαζόμενος καὶ τούτου ἀπὸ τὰς γυναικάς. Ἡ ζωὴ του διέρρεεν οὕτω ἡσυχος καὶ ἡ φιλοσοφία,

εις ην εκων ακων υπεκυπτε τον καθιστα επι μαλλον συμπαθη και αγαπητον.

Εις τας γενικας αυτας συμπαθειας ωφειλε την προαγωγην του και την αρχην των βρασμων του. Διότι απο της ημερας της προαγωγης του ο άλλος, ο τερατώδης ευνουχος, ο θηριώδης και απάνθρωπος δεν αφηνε να παρελθη ημέρα, χωρις να επινοήση, χωρις να μηχανισθη νέν τερατούργημα, όπως διαβάλη τον ευνουόμενον εις μίαν εκάστην εκ των γυναικων του χαρμηίου χωριτά.

Εντεθεν η δυμέεια και η χαιρεκακία και οι εμπαιγμοί των γυναικων όλων κατά του άτυχου Έχμητ. Όσον δε και αν έμεινεν οπίσω την στιγμήν αυτήν, όσον και αν θα έδιδε την ζωήν του δια να μη ακούση τα σαρκαστικά λόγια, τα όποια ελέγοντο εις βάρος του, εν τούτοις δεν του διέφυγεν ουτε μία λέξις εξ όλων των ψιθυριζόμενων.

Τα μάτια του ήστραπταν. Όλη η άδικημένη ζωή του, όλη η άσκοπος ύπαρξις του, όλη η έρήμωσις της ψυχης του, όλη η έπαίσχυντος ως πλάσματος του θεου θέσις του, όλος ο άνθρωπος έγωισμός του επανεστάτει μέσα εις τα στήθη του. Το νευρικόν σύστημα της θερμοαίμου φυλής του ύρίστατο την τρομερωτέραν δοκιμασίαν, την όποιαν ήτο δυνατόν να ύποστη. "Ω! αν η άδικος, η σκληρά άνθρωπότης, ήμπορούσε να του παρουσιασθη αυτήν την στιγμήν υπό την μορφήν ενός ανθρώπου, με μίαν και μόνην κεφαλήν, βεβαίως θα την απέκοπτεν ως άλλος Νέρων, δια να εκδικηθη δια τον πόνον, δια την ταπεινώσιν, δια την απόγνωσιν, δια την λύσσαν, εις ην τον έφεραν οι γέλωτες εκείνοι των γυναικων.

Η Μαρία δεν εφραντάζετο καν όποιος φρικώδης τραγωδίας εγένετο παραίτιος την στιγμήν αυτήν. Και ενώ η πενηρά της απεμακρύνετο της επαύλειος μετά του Κώστα, αυτή έμεινεν ακόμη επί της εξωθύρας, παρακολουθούσα με βλέμματα συμπαθείας το ποιμνιον εκείνο των γυναικων και με βλέμματα αποτροπιάσεως τους μαύρους, οι όποιοι με τα βούνευρα ανά χειρας ώμοίαζαν αληθείς δημίους της κολάσεως.

Η Κιρκασιανή ιδίξ ειχεν όλας τας συμπαθειας της. Την ειχε ζωγραφηται κατά το παρελθόν έτος, και εις τας μακρας ώρας του ποζαρισματος, όπου αι δύο γυναίκες έμειναν κατά το πλεϊστον μόνα, ειχεν αναπτυχθη μεταξύ των φίλια, η όποια πολλάκις προεκάλει τας εκμυστηρεύσεις των. Τότε η χανούμισσα ειχε παρατηρήσει την συμπάθειαν του ευνούχου προς την Μαριαν και τα τεχνάσματα, τα όποια έμηχανεύετο δια να την βλέπη. Η Κιρκασία χανούμισσα ώμίλει ώραξ γαλλικά, άγγλικά, ήτο άριστη μουσικός, ήγάπα να διαβάξη, παρηκολούθει την γαλλικήν φιλολογίαν.

Η Μαρία εξεπλήσσετο, πώς γυνή ανεπτυγμένη ως αυτή, ήδύνατο να άνεχεται την ζωήν του χαρμηιού, όχι τόσον δια τους περιορισμούς, τους όποιους επιβάλλει, όσον δια την συμβίωσιν μετά γυναικων πολλων του αγαπωμένου άνδρος.

Μίαν ήμέραν μάλιστα, καθ' ην η εικόν της ώραίας Νουριγιέ χανούμης εύρίσκετο περι το τέλος, ο νέος πασάς ειχεν εισέλθει εις την κομφήν αΐθουσαν της ευνουμένης του δια να θαυμάση το έργον. Όταν δε τον ήκουσε με φράσεις άβράς εις γαλλικήν και αυτός γλώσσαν να αποφαίνεται, ότι η ζωγράφος ειχε δύναμιν θεού, αφού κατώρθωνε να απομιμηται εν τόσον ώραϊον άριστοτέχνημα, μίαν τόσον τελείαν καλλονήν,

η Μαρία δεν ήδυνήθη να κρατηθη. Ευθύς ως ο πασάς εξήλθε, χωρις να το καλοσκεφθη, άπηθύβουν εις την Κιρκασίαν το έρώτημα :

— Πώς άνέχεσθε, αφού πώς αγαπή τόσον να ζητε με όλας αυτας τας άντεραστριάς σας ; Τί βάσανος η ιδική σας ;

— Όχι, απήντησεν η Κιρκασία, με τους οφθαλμούς εξαστράπτοντας φλόγας. Δεν είναι βάσανος, αφού η θρησκεία και ο νόμος το διατάσσει. Όλαι αυταί αι γυναίκες, αι καλομαθημέναι τί θα εγίνοντο, εάν οι πλούσιοι δεν έπερναν πέντε και δέκα συγχρόνως ; Όλες κάμουν παιδιά και γίνονται μητέρες και έχουν κάποιον να αγαπούν.

— Άλλά δεν ζηλεύεις, όταν βλέπης να περιποιήται άλλην ; Δεν ζηλεύεις όταν ξέρης ότι εύρίσκεται μαζί της, ότι ίσως αγαπή τα παιδιά της περισότερον του ιδιικού σου ;

— Έγώ, ειπε με δύναμιν πεπειθήτειος ακραδάντου, ύψουμένη με όλον της το θαυμάσιον άνάστημα απέναντι του καθρέπτου της, του όποιου η βάσις εστηρίζετο εις το πάτωμα και το επάνω μέρος εφθανεν έως το ταβάνι, εγώ δεν φοβούμαι καμμίαν. Άλλά νομίζεις, Mademoiselle, ειπεν, ότι σεις ειθε ευτυχέστερα από ημάς ; Όταν οι άνδρες σας χαιριεντίζωνται με τας καμαριέρας σας και ξενυκτούν με τας γυναίκας των θεάτρων και των δρόμων και φλερτράρουν με τα κοριτσάκια των φίλων σας και διασκεδάζουν με τας ελαφράς γυναίκας του κόσμου, χωρις ουτε ο νόμος, ουτε η θρησκεία σας να το επιτρέπη, χωρις λόγοι εθνικοί, λόγοι φυλετικοί να το επιβάλλουν, νομίζεις ότι η θέσις σας είναι καλλιτέρα της ιδικής μας ; "Ω ! τί διαβάξω εις τα γαλλικά μυθιστορήματα ! "Όχι, ψυχή μου, όχι πώς μου. Είμαι μάλιστα της ιδέας, ότι η άπιστία των άνδρων σας κάμνει την ζωήν πολυ πειό βασιανιστικήν από την ιδικήν μας.»

Η Μαρία επ' όσον έβλεπε την συνοδείαν του χαρμηιού να απομακρύνεται και παρηκολούθει με το βλέμμα το ώρατο και μεγλοπρεπέδες βράδισμα της φίλης της, — η όποια όμως από τινος δεν ειχε πλέον την αυτοπεποίθησιν του παρελθόντος — ενεθυμείτο τον διάλογόν των εκείνον και αίσθημα ένχωινίου φόβου συνεκλόνηζε την ψυχήν της. Θα ήρχετο λοιπόν ήμέρα, εσκέπτετο, καθ' ην και ο Κώστας θα την ήγάπα όλιγώτερον, καθ' ην, ώρατος ως ήτο, θα ήγάπατο, θα ελατρεύετο από άλλας γυναίκας, τας όποιας ίσως θα ήγάπα και αυτός ; Θα ήρχετο ήμέρα, καθ' ην θα ύρίστατο το μαρτύριον αυτό, την ταπεινώσιν αυτήν, να θεωρηται ως πρόσκομμα εις την εύτυχίαν του καθ' ην ούτος θα ήναγκάζετο να ψεύδεται εις κάθε στιγμήν, να την άπατξ κάθε ώρα. Ειχε δικαϊον η Κιρκασία, εσκέπτετο τώρα η Μαρία. Βεβαίως ήμεις αι πολιτιμέναι δηθεν, ειμεθα πολυ δυστυχέστεραι εκείνων. Δι' αυτας δεν ύπάρχει προδοσία, δεν ύπάρχει άπάτη, δεν ύπάρχει ψεύδος, αφού δεν ύπάρχει υποχρέωσις μονογαμίας και αποκλειστικότητας. Και όσον εσκέπτετο, τόσον το πνευμά της εθόλωνε και η καρδιά της εγέμιζε δάκρυα.

Θά έδιδε το ήμισυ της ζωής της εκείνην την στιγμήν, δια να δυνηθη ν' αποκαλύψη τί της επεφύλασσε το μέλλον, δια να βεβαιωθη ότι δεν θα ύρίστατο και αυτή τον νόμον αυτόν τον άδικον της προδοσίας και της άπάτης, εις ην φαίνονται καταδικασμένοι ελαι αι γυναίκες. Έν μιξ στιγμή ησθάνθη ότι τα όνειρα της εύτυχίας της θα έμειναν μόνον όνειρα, και δάκρυα άνήθαν εις τα μάτια της. "Εκλαιεν άρα το άγνωστον μέλλον η το ήτιχον και άμέριμον παρελθόν !

(Επεται συνέχεια) Νόσα

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΜΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΑΚΩΝΟΣ

Με νεκρολούλουδα κ' ιτιά Πάλι την λύρα θα στολίσω, Μέσα σε δάκρυα πικρά Πάλι την πέτρα θα βυθίσω, Να γράψω πένθιμο σκοπό, Τραγούδι χάρου να τονίσω.

Φτωχή μου πένια σταματάς... Τον πόνο μου να ζωγραφήσης, "Αχ ! να το βλέπω, δεν μπορείς, Λύρα μ', άρτίσαι να μιλήσης, Τ' άηθόνι π' έφαλλε γλυκά Δεν είσαι άξια να θρηγήσης ! ..

Μαρίκα Φιλιππίδου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ ΤΗΣ 'ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ.

Έφορία Χηρών και Όρφανών

Οί λαοί, οι αποδιδόμενοι εις πόλεμον, οφείλουν να προύπολογίζουν όχι μόνον την εκ των φονευόμενων έπερχομένην ελάττωσιν του πληθυσμού των, αλλά τας καταστροφάς και τας θλιότητας, εις άς βυθίζονται τόσοι εικοι, την έρήμωσιν και εγκατάλειψιν των χηρών και ορφανών των θυμάτων του πολέμου.

Φυσικόν ήτο η «Ένωσις των Έλληνιδων», η προνόησασα ευθύς εξ αρχής πώς να διεδικήση όσον το δυνατόν περισσοτέρους τραυματίας από τον θάνατον, και πώς να σώη τας γυναίκας και τα παιδιά των αγωνιζομένων από την πείναν, φυσικόν ήτο να προβλέψη και δια τας χήρας και τα ορφανά εκείνων, οτινες ήθελον πληρώσει με την ζωήν των την τιμήν της πατρίδος.

Περιελάμβανε λοιπόν το πρόγραμμα του Έθνικου Τμήματος ευθύς εξ αρχής και εφορείαν Χηρών και Όρφανών, η όποια εν και ειχε καταρτισθη από του Ιανουαρίου του 1897, ήρχισεν όμως να λειτουργη μόνον από του Μαΐου του έτους εκείνου, οτε και ειχε τελειώσει ο πόλεμος.

Η περιουσία του τμήματος των Χηρών και Όρφανών εξ εισφορών και γενναίων δωρεών άνήλθεν εις δρ. 370,245 και 80. Έκ τούτων διετέθησαν εις τακτικάς συντάξεις χηρών και εφάπαξ βοηθήματα από του Μαΐου του 1897 μέχρι του Δεκεμβρίου του 1898 δρ. 19,477.65. Εις διδάκτρα εκπαιδευόμενων ορφανών δρ. 3,377.

Το ύπολειπθόν ποσόν κατετέθη εις χρεώγραφα του ήνωποιημένου δανείου εις την Έθνικήν Τράπεζαν της Ελλάδος, επί 5 %, ώριστη δε, όπως το κεφάλαιον τουτο μένη άθικτον και εκ των εισοδημάτων αυτού κανονισθώσιν αι συντάξεις των χηρών και ορφανών. Αι συντάξεις αυται εν αναλογία προς τον αριθμόν των παρουσιασθεισών μέχρι σήμεραν χηρών εκανόνισθησαν εις την ακόλουθον κλίμακα :

Εις χήρας όπλιτων άνευ τέκνων η εις μητέρας αυτών δρχ.

10 κατά μήνα· ενώ το Κράτος δίδει μόνον δρχ. 6 και 12 λεπτά. Εις χήρας όπλιτων με εν τέκνον δρχ. 15, ενώ το Κράτος δίδει 8 δρχ. και 16 λεπτά. Εις χήρας με 2—3 τέκνα δρχ. 20 και εις πολυμελή οικογένειαν δρχ. 25· ενώ το κράτος ιατ' ανώτατον όρον δίδει 8 και 16 λεπτά. Εις τας χήρας ύπαξιωματικών έχει τας αυτας αναλογίας με προσθήκην δρχ. 5 επί των συντάξεων των όπλιτων, ενώ δια τας συντάξεις του κράτους η διαφορά άνέρχεται περίπου μόνον εις δρχ. 2. Εις τας άπόρους μητέρας αξιωματικών, ενώ το κράτος ουδέν προσφέρει, η Ένωσις δίδει δρχ. 50 κατά μήνα· εις τας χήρας λοχαγών από 50—80 αναλόγως του αριθμού και της ηλικίας των τέκνων· ενώ εις τας χήρας λοχαγών άνευ τέκνων το κράτος προσφέρει μόνον δρχ. 36 και μετά τέκνων δρχ. 48. Εις δε τας χήρας ταγματάρχου, ενώ η Ένωσις δίδει δρχ. 100, το κράτος δίδει μόνον δρχ. 50 άνευ τέκνων και 67 και 20 μετά τέκνων. Και πάλιν δια την σύνταξιν αυτην το κράτος άπαιτεί ύπηρεσίαν εικοσαετη, ενώ η Ένωσις δεν εξετάζει το ζήτημα των έτών της ύπηρεσίας.

Ο αριθμός των χηρών όπλιτων, αιτινες μισθοδοτούνται τακτικώς άνέρχεται εις 51. Αι των αξιωματικών από ταγματάρχου μέχρι άνθυπολοχαγού εις 9.

Η Έφορία των Χηρών και Όρφανών, ευθύς ως η τάξις αποκατεστάθη και η δράσις του Έθνικου Τμήματος περιωρίσθη μόνον εις την εφορείαν αυτην, προήχθη εις τμήμα χηρών και ορφανών, η άποφάσει της γεν. συνελεύσεως της Ένώσεως, και μετά τροποποίησιν των σχετικων άρθρων του οργανισμού της Ένώσεως δια Βασιλ. Διατάγματος.

Τοιαύτη εις γενικας γραμμάς η δράσις του Έθνικου Τμήματος της Ένώσεως των Έλληνιδων, εις ην παρεσχον την συνδρομήν και υποστήριξιν των, όχι μόνον αι Έλληνίδες των επαρχιών και του έξωτερικού, άλλ' αι γυναίκες του κόσμου όλου. Μόνον εξ Αμερικης απεστάλησαν εις την Ένωσιν δρ. 140 χιλ. πλην άλλων αποστολών εις ένδύματα και νοσηλευτικά ειδη. Και εξ όλης της Ευρώπης απεστάλησαν χρηματικά συνδρομαί εις ένδύματα και ειδη νοσηλείας ως και υπό των Έλληνιδων Κων|πόλεως, Αλεξανδρείας, Μασσαλίας, Βιέννης, Όδησσοϋ, Κιέβου, Ροστοβίου, Πετρούπολεως, Βιτανύικς, Έλισαβετουπόλεως, Λονδίνου, Manchester, Βραΐλας, Καβάλλας, Κωνσταντζας, Σουλινά, Στενημάχου, Ταϊγανίου, Καΐρου, Ζυρίχης, Αιγίου, Μηλεών κ. ά.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μετά την Χριστιαν της Σουηδίας έρχεται η Ulrique Elonore, αδελφή του Καρόλου XII περι της όποιας όμιλει ο Βολταίρος, η υπερήφανος και σαιά βασίλισσα. Χαριστέρα της Χριστινης, φαίνεται ότι ήτο ώραία υπό το άνδρικόν της ένδυμα, το όποιον εφερε μαλλον δια να ταξειδεύη και μετακινηται εντός και εκτός του κράτους της, άγνωστος.

Χρονογράφος της εποχής της την παρομοιάζει προς θηλυν Λουδοβικον XIV, αν και η παρομοίωσις είναι όλιγον τολμηρά, διότι ουτε η στολή της, ουτε το ρομαντικόν πρόσωπον με τους ζωηρούς οφθαλμούς και το πονηρόν στόμα της ειχαν την ελαχίστην όμοίότητα προς τον Λουδοβικον.

Μετά την Σουηδίαν έρχεται η Ρωσία με την Έλισάβετ

Πετρόβαν και Αικατερίνην τήν Β'. Ανδρογοναϊκες κυριολεκτικῶς αἱ δύο αυτοκράτειραι. Καὶ διὰ τὴν κλίσιν των πρὸς τὰς ἐπιπόνους ἀσκήσεις καὶ διὰ τὴν φυσιογνωμίαν των τὴν ἀνδρικήν καὶ διὰ τὴν στάσιν καὶ τὸ ὄφος των. Πρόσωπον αὐστηρὸν μὲ γραμμὰς ξηρὰς, χαρακτηριστικὰ ἰσχυρὰς ἐκφράσεως, χρῶμα ἡλιοκάεες. Ἡ Ἐλισάβετ ἰπέυει ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἀνδρικά καὶ εἶναι ἀκαταπόνητος εἰς τὴν ἵππασίαν. Ἀκόμη μεγάλη Δούκισσα ἡ Αἰκατερίνη ἐνδύεται κατὰ προτίμησιν ἀνδρικά. Τὸ περιέργον δ' εἶναι ὅτι ἡ τελευταία αὕτη καὶ γυναικεῖα ἐνδεδυμένη ἔχει πολὺ τὸ ἀνδρικόν. Μόνον ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα διακρίνεται πληρέστερον τὸ φύλον της. «Τοιαῦται ἀνδρογοναϊκες μόνον ἠδύναντο νὰ βασιλεύσουν εἰς τὴν Ρωσσίαν». εἶπεν ὁ Βολταίρος.

Ἄλλ' ἐὰν ἀφήσωμεν τὰς χώρας τῶν πάγων, εἰς ἃς ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἔτι ἐγκατασταθῆ ὀριστικῶς, θὰ ἀπαντήσωμεν καὶ ἀλλαχοῦ βασιλίσσας μὲ ἀνδρικὰς προτιμήσεις καὶ ἀνδρικὸν χαρακτήρα καὶ ἐνδυμα. Σχεδὸν ὅλαι αἱ βασιλίσσαι καὶ αἱ βασιλίσσαι τοῦ XVIII αἰῶνος ἠδύναντο νὰ ταχθοῦν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Τοῦλάχιστον ὅλαι, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἵππευσαν ἀνδρικά καὶ ἐνεδύθησαν κατ' ἐπανάληψιν τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα. Ἡ Μαρία Ἀντωννέτα ὡς καὶ ἡ Σοφία Βιλελμίνη ἔφερον κατὰ προτίμησιν στολὴν καὶ πῖλον ἀνδρικὸν μὲ φόρεμα γυναικεῖον.

Ἡ ἐπανάστασις καὶ οἱ πόλεμοι τῆς πρώτης αυτοκρατορίας, οἱ ὁποῖοι ἀφύπνισαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ πατριωτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἔνστικτα, ἐπέδρασαν οὐσιωδῶς καὶ ἐπὶ τῶν βασιλισσῶν. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν διεκρίθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων των, ὑπερασπιζόμεναι κατὰ τοῦ ἔχθρου τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐδάφους των. Ἄρκει νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν διασημοτέραν πασῶν, τὴν βασιλίτισσαν Λουίζαν τῆς Πρωσίας, ἧτις παρέσυρε τὸν σύζυγόν της εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον ὡς ἀμαζών, περιβεβλημένη τὴν στολὴν τῶν δραγόνων τοῦ συντάγματός της. Ἡ βασιλίτισσα Λουίζα διπλασίως ὠραία ὡς γυνὴ καὶ διπλασίως μεγάλη ὡς πατριώτις, μὲ καρδίαν καὶ αἰσθήματα ἐφάμιλλα τοῦ θαυμασίου παραστήματός της εἰζέυρε νὰ διοικῆ καὶ νὰ ὑπακούεται καὶ διὰ τῆς κλωσύνης της καὶ διὰ τῆς φωνῆς της καὶ διὰ τῆς ἐνεργητικότητός της καὶ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης της εἰς τὸ μέλλον, δι' ἧς εἰζέυρε νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὴν ἀνδρας τὸ θεῖον πῦρ τοῦ πατριωτισμοῦ.

Ἀληθὲς ἀρχιστράτηγος, εἶδος γερμανίδος Ἰωάννης δ' Ἄρκ, ὅπως τὴν ἐθάπτισεν ὁ Schiller καὶ ὄχι συνταγματάρχης τύπων καὶ ἐπιδείξεις ὡς ὑπῆρξαν πολλὰ βασιλίσσαι μετ' αὐτήν.

Ἄλλὰ μήπως ἡ βασιλίτισσα τῶν δύο Σικελιῶν ὑτέρησε κατὰ τι τῶν μεγάλων ἀδελφῶν της βασιλισσῶν καὶ δὲν κλείει αὐτὴ τιμητικώτατα κατὰ τὸ 1860 τὴν πινακοθήκην τῶν ἡρωικῶν βασιλισσῶν, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Γαέτας; Καθ' ἐκάστην περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἀναγράφουν τὰ τότε χρονικὰ, ἐπετείνετο κατὰ τρόπον αἰσθητὸν τὸ πῦρ τῆς πολιορκουμένης πόλεως.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἄκρας ἐμπροσθοφυλακῆς παρετήρησαν ὅτι κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ἤρχετο καθ' ἐκάστην ἐφιππος εἰς τὸ βασιλικὸν πυροβολεῖον καὶ διηύθυνεν αὐτὸ νῆα γυνή, μὲ στολὴν Καλαθρέζου. Ἡ νῆα αὕτη γυνή, ἧτις ἀναμνησθεῖται

τὴν ἄσπονδον ἔχθραν τοῦ Ἐρρίκου III, ἣν δούκισσαν τοῦ Montpensier, εἶναι ἡ βασιλίτισσα τῆς Νεαπόλεως, ἡ σύζυγος τοῦ Φραγκίσκου II, ἡ ἀληθὴς ἡρωϊκὴ καὶ τόσον ἄφοβος, ὅσον καὶ ἄμειπτος ἵπποτις.

Εἰς τὰς πεζὰς ἡμέρας μὲν εἰμεινεν οὔτε ἕχνος τοιοῦτων ἡρωικῶν βασιλισσῶν. Ὅλαι αἱ πριγκίπισσαι καὶ αἱ βασιλίσσαι ἔχουν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον βαθμοὺς στρατηγῶν καὶ εἰς ἐπισήμους τελετὰς παρίστανται ἐφιπποὶ καὶ ἐν στολῇ εἰς τὴν παράταξιν τῶν στρατευμάτων των. Ἀξιοπαρατήρητον ὅμως εἶναι, ὅτι τῶρα ὅπου τὸ γυναικεῖον ἐνδυμα τείνει νὰ ἐξανδρισθῇ, αἱ πριγκίπισσαι ἐγκαταλείπουσιν αὐτοῦ καὶ ἀποφεύγουν νὰ παρίστανται καὶ νὰ ἱππεύουν ὡς ἄνδρες.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Ἑρανίστρια

Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

*Μοιάζ' ἡ καρδιὰ μὲ πέλαο, ποῦ πότε ἡμερωμένο
Δίνει στὸ ναυτὴ δνείραια, γαλήνη κ' ἡσυχία,
Πότε βογγαεὶ, δέρεται κι' ἀφρίζει ματωμένο
Κι' ἄλλοιὰ στὴ βάρκα ποῦτυχε σὲ μαύρη τρικυμία!*

*Τὰ μάτια μοιάζουρ μ' οὐρανὸ, ποῦ πότε τὰ φωτίζει
Ὡμορφος ἥλιος μαγικός, γλυκόχλωμο φεγγάρι,
Καὶ πότε νὰ! συγγέμιασε σιγὰ σιγὰ κ' ἀρχίζει
Βροχὴ—τὸ δάκρυ νὰ κυλᾷ σὰν θεῖο μαργαριτάρι—*

*Σὰν τρικυμία τὸ πέλαο τὸ δέρεται, τὸ φουσκώνει,
Καὶ θεριωμένα, κι' ἄγρια, βογγοῦν, λυσσοῦν τὰ κύματα,
Θὲ νὰ γλυτώσῃ τὸ στοιχειὸ φτωχὴ βαρκοῦλα μόνη,
Ποῦ πολεμάει; Ἀλλοίμονο! χίλια θὰ γείνη θρόνυμα!*

*Μὰ όταν σῦγγεγα βαρεῖὰ τὸν οὐρανὸ μαυρίζουρ
Πρέπει νὰ βρέξῃ—εἶναι φωτιὰ ὁ πόρος καὶ μᾶς καιεὶ!—
Μήπως ἀχτίδες μαγικὲς πάλιν δὲν τὸν φωτίζουν;*

.....
Κάλλιο τὸ μάτι νὰ θρηγῇ, παρὰ ἡ καρδιὰ νὰ κλαίῃ!

Εἰρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΤΡΙΩΝ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΕΩΣ»

Τὸ ρητὸν τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰς σώματα ὑγιῆ βασιλεύει πάντοτε ψυχὴ καὶ νοῦς ὑγιῆς ἤρχισε νὰ κατανοητὰ τόσον σήμερον, ὥστε ἡ υγεία τοῦ σώματος νὰ ἐπιδιώκηται δι' ἀναλόγου διαίτης, εἰς τὴν πρωταγωνιστεῖ ἡ γυμναστικὴ.

Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν τμήμα τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ἔπραξε διὰ τὸ φύλον μας ὅ,τι πράττη ἡ Κυβέρνησις διὰ τὸ ἀνδρικὸν φύλον. Ἰδρυσεν σχολὴν γυμναστριῶν, εἰς ἃς δύναται νὰ προσέλθῃ πᾶσα κόρη, διδάσκαλος ἢ μὴ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ πτυχίον, τὸ ὁποῖον τῆς ἐξασφαλίζει τὸν ὄρθον της. Καὶ αἱ γυμνάστριαι αὐταὶ δὲν ἀκουοῦνται ἀπλῶς εἰς γυμνάσματα καὶ ἀσκῆσεις, τῶν ὁποίων νὰ μὴ ἐννοοῦν καλὰ-καλὰ τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν, ἀλλὰ μορφώνονται καὶ ἐπιστημονικῶς διὰ διδασκαλίαν θεωρητικῶν μαθημάτων, παιδαγωγικῆς καὶ ἱστορίας τῆς παιδαγωγίας καὶ μουσικῆς, καὶ φυσικῆς, καὶ μυολογίας, δι' ἧς ἐμνηνεύεται ὁ σκοπὸς καὶ τὰ ἀποτελέσματα πάσης ἀσκήσεως καὶ πάσης παιδείας.

Ἐπὶ μίαν ἤδη ἐβδομάδα τακτικὰ ἐζητᾶζοντο εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον αἱ γυμνάστριαι τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ὑπὸ ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, διορισθείσης ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς προήδρου ἐν τμηματάρχῃ τῆς Δημ. Ἐκπαιδύσεως κ. Γεωργαντζᾶ. Οἱ παρευρεθέντες εἰς τὰς ἐξετάσεις αὐτὰς ἐθαύμασαν καὶ διὰ τὸ ὥρατον τῶν γυμναστριῶν παράστημα καὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἐντελῶς πειθαρχίαν, μεθ' ἧς ἐδίδοντο καὶ ἐξετελοῦντο αἱ ἀσκήσεις καὶ διὰ τὴν εὐσυνείδητον ἐν γένει ἐργασίαν τῆς σχολῆς, ἧς προϊστάται ἡ Πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος κ. Αἰ. Λασκαρίδου, ἧτις καὶ ἐδίδαξε τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς.

Ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν τὰς ἐξεταζομένας διὰ τὰς προόδους των καὶ ἐξεφράσαμεν τὴν μεγάλην μὲ χαρὰν διὰ τὸ ἔργον τῆς μηχανικῆς ἀσκήσεως τοῦ κ. Τζουβερ καὶ τῶν ἄλλων γυμναστῶν. Ἄλλ' ἰδίως ἀπεκρίμαμεν τὴν εὐχάριστον βεβαιότητα ἢ ἄλλως τε πρὸ πολλοῦ εἶχον σηματοποιεῖται, ὅτι καὶ ἡ Ἑλλάς ἔχει γυναίκα, αἱ ὁποῖαι ἀφιερῶν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν των καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδιάς των εἰς τὴν παιδαγωγικὴν μόρφωσιν τοῦ φύλου μας. Ἡ κ. Λασκαρίδου ἐν Ἑλλάδι ἐσπαρύνει τὸν τέλειον τύπον τῶν τοιούτων παιδαγωγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνὰ τὴν κόσμον ὅλον ἀριθμοῦνται εἰς τὰ δάκτυλα.

Ἀνεξάρτητος, ὑλικῶς, μήτηρ οἰκογενείας εὐτυχῶς, ἀντὶ νὰ μὲν ἦτοχος ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων της εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ἦν τῆς ἐδημιούργηται αἱ μητρικαὶ ἀρεταὶ της, μοχθεῖ ἐπὶ δύο ἤδη κατὰ σειράν ἔτη, ἀκάματος, ἀνεξάντλητος, ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐτέρας ἀγωνιζομένη, διδάσκουσα, ἐνεργοῦσα, ἐκνηρωπίζουσα, μορφώνουσα, χωρὶς μίαν στιγμὴν μεμψιμοιρίας, χωρὶς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΦΑΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, κατὰ τινὰ μελαγχολικὴν ἐσπέραν ὁ ἄνεμος ἤρχιζε νὰ βογγᾷ. Δύο δυστυχῆ βόδια μᾶς ἔμενον ἐκ τῶν δώδεκα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀγοράσει εἰς Singapore διὰ νὰ τρώωμεν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ. Τὰ εἶχαν φυλάξει αὐτὰ τελευταία, διότι τὸ ταξιδί μᾶς παρετένετο ἐνεκα τῆς κακοκαιρίας.

Δύο δυστυχῆ βόδια, μισοαποθιμμένα, ἀδύνατα, ἀξιολύπητα, μὲ τὸ δέρμα ἐγδαρμένον ἐπάνω εἰς τὰ ἐξέχοντα κόκκαλα, τὰ τραυματιζόμενα ἀπὸ τὴν προστριβὴν κατὰ τὴν τρικυμίαν. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐταξείδευεν τοιοῦτοτρόπως, ἄθλια, μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, εἰς τοὺς ὁποῖους κἀνεὶ πλέον δὲν ἤθελε τὰ ὀδηγήσει ποτέ, δεμένα σφιχτὰ ἀπὸ τὰ κέρατα, τὸ ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ κύπτοντα ἀγογγύστως τὴν κεφαλὴν ὁσάκις νέον κύμα ἤρχετο νὰ τὰ βρέξῃ μὲ τὸ ψυχρὸν νερὸ του· μὲ τὰ μάτια σβυσμένα, ἀναμασσούσαν μαζὴ τὸ καταβεγμένο ἀπὸ τὴν θάλασσαν χόρτο των, ζῶα καταδικασμένα, ξεγραμμένα ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώωντων, ἀλλὰ μέλλοντα νὰ ὑποφέρουν ἀκόμη πολὺ, πρὸ τοῦ νὰ φογευθοῦν, νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο, ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, ἀπὸ τὸ βρέξιμον, ἀπὸ τὸν φόβον.....

Ἡ βραδεῖα, διὰ τὴν ὁποῖαν ὀμιλῶ ἦτο ἐξαιρετικῶς μελαγχολικὴ. Εἰς τὴν θάλασσαν διέρχεται τις πολλὰς τοιοῦτου εἶδους ἐσπέρας· ὅταν μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸ σκότος ἀρχίζει, ὅταν ὁ ἄνεμος δυναμώνῃ, καὶ ἡ νύξ προμηνύεται πολὺ ἀβεβαία, τότε αἰσθανόμενος τις ὅτι εὐρίσκειται μόνος εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης θαλάσσης, καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, δσπν καὶ ἡ

μίαν ὥραν ἀπογοητεύσεως. Ἡμεῖς, αἱ ὁποῖαι ἀπεσπάσαμεν τὴν κ. Λασκαρίδου ἀπὸ τὴν βίον τῆς ἡσυχίας, ἦν δικαίως μετὰ τῶν ἐτῶν κόπους καὶ ἀγῶνας παιδαγωγικοὺς εἶχε κερδίσει, ἡμεῖς αἱ ὁποῖαι τὴν παρσούραμεν καὶ πάλιν εἰς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος τοῦ κλοῦ, ὅν ἡγωνίζετο ἐπὶ μακρὰν σειράν ἐτῶν, ἡμεῖς σήμερον ἐπὶ τῷ ἐπιτευχθέντι λαμπρῷ ἀποτελέσματι τοῦ ἔργου της, τῆς ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια μας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Δροσερὸν γλυκίσμα. Λαμβάνετε ἀνάμικτα βερούκοκα, κερσία καὶ πορτοκάλια. Τὰ καθαρίζετε, τὰ κόπτετε εἰς διάφορα κομμάτια καὶ τὰ βάζετε μέσα εἰς μαροσκίνον νὰ μουσκεύουν δύο ὥρας. Ἀγοράζετε ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον γλώσσας, τὰ τραγανιστὰ δίπτυρα τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τὰ παγωτά. Βάζετε εἰς μίαν βαθουλήν ἀπλάδα, ἐν στρώμα γλώσσας, ἐν στρώμα φρούτα μὲ τὸ μαροσκίνον των καὶ χύνετε ἐπ' αὐτῶν παγωτὰ κρέμας ἢ κρέμα. Ἐξακολουθεῖτε οὕτω, καὶ τελειώνετε μὲ καρπούς. Διὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι καὶ δροσερὸν καὶ ἀρωματικόν.

Κολοκυθάκια παστίτσο. Τὰ κόπτετε πολὺ λεπτεὺς φέτες. Μόλις τὰ τηγανίζετε μὲ βούτυρον. Ἄσπρα καὶ μαλακὰ τὰ τοποθετεῖτε εἰς καραβάναν, τὴν ὁποῖαν στρώνετε μὲ βούτυρον καὶ γαλέταν κοπανισμένην. Βάζετε μίαν σειράν κολοκυθάκια, μίαν τυρὶ παρμεζάνα κ' ὀλίγον μαϊντανό. Χύνετε ὀλίγο βούτυρο εἰ δυνατόν φρέσκο. Κτυπάτε 5 - 6 αὐγά, τὰ περιχύνετε καὶ τὰ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Εὐθὺς ὡς κοκκινίσουν καὶ κίχουν κρούστα τὰ σερβίρετε, ὡς νὰ ἦσαν εἰς φόρμα, ἀναστρέφουσαι τὴν καραβάναν.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Μ. Ζ. Σφόρον. Ἄλλη δανειστικὴ δὲν ὑπάρχει. Ἐδημοσιεύθη, ὡς εἶδετε. Θὴ σὰς στείλω συλλογὴν κατάλληλον. — Δα Α. Χ. Σουλινᾶ.

πλέον σκοτεινὴ δύσις δὲν δίδει εἰς τοὺς μᾶλλον μελαγχολικοὺς τόπους. Καὶ τὰ δύο δυστυχῆ αὐτὰ ζῶα συνειθισμένα πάντα εἰς τοῦ: ἀγρούς, εὐρίσκοντο περισσότερον ἐκτοπισμένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ μέσον τῆς κινουμένης αὐτῆς ἐρήμου, στερούμενα καὶ αὐτῆς τῆς ἐλπίδος. Βεβαίως ἂν καὶ ἡ διάνοις των ἦτο πολὺ περιωρισμένη, ἤσθοντο τὴν στενοχωρίαν τοῦ θαύματος αὐτοῦ καὶ προσέβλεπον συγχευμένως τὴν εἰκόνα τοῦ προσεχοῦς θανάτου των.

Ἐμούχηριζαν μετὰ βραδύτητος ὡς ἀσθενῆ, μὲ τὰ ἀπλανῆ μάτια των προσηλωμένα εἰς τὰ ἀπίσια βῆθη τῆς θαλάσσης. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ὅλοι οἱ σύντροφοὶ των ἐσφάγησαν ἐκεῖ πλησίον των, εἰς τὴν αὐτὰς σάνιδας εἰς διάστημα σχεδὸν δύο ἐβδομάδων. Ἐξὼν λοιπὸν πλέον συνδεδεμένα, στηριζόμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τρικυμίας, προστριβόντα τὰ κέρατά των εἰς ἐνδείξιν φίλας.

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐπιφορτισμένος διὰ τὰς ζωτροφίας τοῦ πλοίου, ἦλθε πρὸς ἐμὲ, ἐπάνω εἰς τὴν γέφυρα, διὰ νὰ μοῦ εἴπῃ κατὰ τὰ συνειθισμένα: «Κυβερνήτα, θὰ σφάζωμεν ἕνα βόδι». Τὸν ἐδέχθη πολὺ κακὰ, ἂν καὶ βεβαίως δὲν ἦτο λάθος του· ἀλλὰ μὲ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶχοι τύχην ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ· πάντοτε κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑπηρεσίας μου τὸ σφάζιμο τοῦ βοδιοῦ!.. Ἐκτὸς τούτου αὐτὸ γίνεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γέφυραν, εἰς τὴν ὁποῖαν περιπατοῦμεν, καὶ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆ τις νὰ ἀποστρέψῃ τὸ βλέμμα, νὰ σκέπτεται ἄλλα πράγματα, νὰ θαυμάζῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς θαλάσσης, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀκούσῃ τὸ κτύπημα τοῦ ροπιῶλου, τὸ ὁποῖον πίπτει εἰς τὸ μέσον τῶν κεράτων, ἐπάνω εἰς τὸ δυστυχὲς μέτωπον, τὸ δεμένον πολὺ χαμηλὰ εἰς ἕνα κρίκον εἰς τὸ σάνιδωμα· ἔπειτα ὁ θόρυβος τοῦ σώματος τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον κυλίσεται κατὰ γῆς μὲ φοβερὸν τρίξιμον τῶν κοκκίων του. Ἀμέσως φουσκόνεται, γδέρνεται, καὶ κόπτεται· ὀσμὴ φοβερά, δυσάρεστος σκορπίζεται εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν κοιλίαν του καὶ περίετὰ τὰ τόσον καθαρὰ συνήθως σάνιδια τοῦ πλοίου βίβονται μὲ αἵματα.

Ἐλαβον εἰδήσεις σας. Στείλατε ἀμέσως εἰσπραχθέντα διὰ mandat postal. — Καν Μ. Ν. Σάμου. Ἐπιστολήν σας ἔλαβον μόνον τῆς 25 Ἀπριλ. καὶ τὴν τελευταίαν. Τεύχη Ἱστορ. Γυν. στέλλονται ἐκ δευτέρου. φρ. χρ. 110 ἐλήφθησαν. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Διευθ. «Τέχνης» ἀπουσιάζει. Εὐθὺς ὡς ἐπανέλθῃ θὰ συμμορφωθῶμεν ὀδηγίαις σας. Ἔχετε εἰδήσεις ἐξ ἀνταποκριτριάς μας εἰς Νέον Καρλοβίσιον; — Δα Α. Μ. Μορεμβασιάν. Τὸ ζήτημα εἶχεν ἐξαντληθῆ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἡ γνώμη σας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις σὰς εἶχε σταλῆ ἐντὸς τοῦ φύλλου. Ἀριθμὸς ἀποδ. ὑπάρχει εἰς τὰ κληρωθῆσάμενα διπλώματα. Αἰτησίς σας διεβιβάσθη. Θὰ σὰς γνωσθῇ διεύθυνσις. — Δα Α. Κ. Καλαρρύτας. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη ἐκ δευτέρου. Δα Α. Ο. Ἀθήνας. Ἦτο σχεδὸν ὅμοιον μὲ τὸ ἄλλοτε ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ δημοσιευθέν. Ἀποφεύγετε τὰς κοινοτυπίας. — Δα Α. Α. Κων]πολιν. Ἀντιπρόσωπον ἔχομεν τώρα, ἐν γνωρίζει καὶ ὁ κ. Β. καὶ πρὸς τοῦ ὁποίου θὰ λαμβάνουν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ φύλλα ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μας. Θὰ σὰς γράψω καὶ πάλιν. Ὅπως δὴποτε εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν. — Καν Π. Φ. Γιούργεθον. Βλέπετε ὅτι σὰς ἐπερμείναμεν, διότι ἡ βραδύτης προήρχετο ἀπὸ ἡμᾶς. — Δα Α. Τρ. Σουλινᾶ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Σχετικὴν ἀπόδειξιν θὰ λάβετε παρὰ τῆς αὐτοῦ ἀνταποκριτριάς μας δὸς Α. Χ. — Καν Εὐ. Τσ. Πορταριάν. Σὰς εὐγνωμῶν δι' εὐγενῆ προθυμίαν καὶ διὰ καλὰς φροντίδας. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Ἀναμένομεν μετ' εὐχαριστιῶν ἀποτελεσματικωτέρων ἐνεργειῶν σας. — Καν Γ. Στρ. Ζάκυνθον. Ἔχετε δίκαιον. Αἱ ἀποδείξεις εἶχον σταλῆ πρὶν ἢ ὑμεῖς στείλετε τὴν συνδρομὴν σας. Σὰς ζητοῦμεν συγγνώμην. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη. — Καν Εὐ. Α. Τρίπολιν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 45 ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμότητος εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ὀδηγίας σας καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀποτύχωμεν. — Κον Α. Μ. Ἀνδρον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 35 ἐλήφθη. Θερμότητος εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Πάντοτε πολὺ καλὸς καὶ πολὺ εὐγενής. — Καν Α. Ν. Μεσολόγγιον. Εἶναι ζήτημα οἰκογενειακὸν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπέμβωμεν. — Καν Μ. Κ. Καλάμας. Ἐπιστολή σας καὶ δέμα ἐλήφθη. Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐστάλησαν εἰς 2 ταχ. δέματα Καν Μ. Τ. Σπάρτην. Ζητούμενα καὶ ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. Τὴν ζητούμενην

Λοιπὸν ἦτο εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐφόρευαν ἕνα βόδι. Οἱ ναῦται ἐμαζεύθησαν περὶ τοῦ κρίκου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὸ ἔδεναν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο τὰ ὁποῖα ἔμεναν, ἐξέλεξαν τὸ πλέον ἀδύνατον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο ἐτοιμοθάνατον καὶ τὸ ὁποῖον ἄφησε νὰ ὀδηγηθῆ χωρὶς ἀντίστασιν.

Τότε τὸ ἄλλο ἔστρεψε τὴν κερκὴν διὰ νὰ τὸ ἀκολουθήτῃ μὲ τὰ μεγάλα καὶ μελαγχολικὰ μάτια του· καὶ βλέπον ὅτι ὠδηγεῖτο εἰς τὴν αὐτὴν γωνίαν τῆς δυστυχίας, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὅλα τὰ προηγούμενα, ἐφάνη ὅτι ἐνόησε· μία φωτεινὴ ἀκτίς ἐπέρασεν εἰς τὸ πεπισμένον μέτωπόν του καὶ ἐμούγκρισε μυκηθμὸν πόνου. . . ὦ! ἡ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ βοδιοῦ εἶναι ἀπὸ τοὺς μᾶλλον ὀδυνηροὺς ἤχους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔκαμαν νὰ ἀνατριχιάσω εἰς τὴν ζωὴν μου. Συγχρόνως εἶναι καὶ τὸ μυστηριωδέστερον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἤκουσά ποτε. . . Ὑπῆρχεν εἰς αὐτὸ βαρεῖα μομφὴ δι' ὄλους ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀκόμη ἕνα εἶδος θλιβερωτάτης ὑπταγῆς· δὲν ἤξεύρω τί τὸ συγκρατητὸν, τὸ πνιγμένον, ὡς νὰ εἶχε βαθεῖως αἰσθανθῆ πόσον τὸ μούγκρισμά του ἦτο ἀνωφελές, καὶ ἡ παράκλησίς του δὲν θὰ ἤκούετο παρ' οὐδενός. Μὲ τὴν συνειδήσιν ὀλοτελοῦς ἐγκαταλείψω εἰς τὸ μέτωπόν μου ὡς νὰ ἔλεγε: «Ἄ! ναι. . . ἰδοὺ ἡ ἀναπόφευκτος ὥρα ἦλθε διὰ τὸν τελευταῖον σύντροφόν μου, ὁ ὁποῖος ἦλθε μαζὴ μου ἀπ' ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζούσαμεν ἐλεύθερα καὶ εὐτυχῆ εἰς τοὺς ἀγρούς. Καὶ ἡ σειρὰ μου θὰ ἔλθῃ ταχέως καὶ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ μὲ λυπηθῆ, καθὼς καὶ τὸν σύντροφόν μου!..»

ὦ! ἐὰν τὸ ἐλυπούμην τὸ δυστυχὲς ζῶν! Τὸ ἐλυπούμην μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου καὶ ἠσθανόμην ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγω νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν γονδρὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ τὴν κρατήσω εἰς τὸ στήθος μου διὰ νὰ τοῦ δώσω ἔστω καὶ φανταστικὴν παρηγορίαν.

Ἀλλὰ βεβαίως καμμίαν βοήθειαν δὲν ἐπερίμενον ἀπὸ κανένα,

διεύθυνσιν ἀγνωσοῦμεν δυστυχῶς. — Καν Ε. Ν. Σόφιαν. Ἐπιστολήν σας μετὰ φρ. χρ. 62 ἐλάβομεν. Εὐγνωμοῦμεν ἀπείρως δι' εὐγενῆ φροντίδα. Λυπηρὰ ὅσα μοὶ γράφετε. Δυστυχῶς ἡ διπλωματία μας καρκινωθεῖ. Δὲν εἶθε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ μόνη ἀπεγοητευμένη. Θὰ ἐνεργήσωμεν διὰ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον συνιστᾶτε. — Δα Θ. Π. Λευκωσίαν. Ἡ ἐπιστολή σας μετὰ τοῦ συναλλάγματος διὰ τὴν Θ. Κ. ἐλήφθη. Θὰ σὰς γράψω προσεχῶς περὶ αὐτῆς: Γίνεται ἀρίστη τεχνίτρια καὶ θὰ σὰς καταρτίσῃ, ἐπιστρέφουσα, τέλειον Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον. — Δα Μ. Π. Ζυρίχην. Τὰ «Λόγια τῆς Πλώρης» ἐστάλησαν. Τὰ ζητούμενα βιβλία δὲν ὑπάρχουν εἰς οὐδὲν βιβλιοπωλεῖον, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ κ. Ζ. πρὸς ὃν ἔγραψα, διότι ἀγνωστὴν διεύθυνσιν του. — Δα Ι. Β. Κραϊόθαν. Καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ φρ. χρ. 17. Εὐχαριστίας. Ἀληθῶς χαίρω, διότι ὡς ἡ καρδίᾳ μου μοὶ ἔλεγεν ἐγράφετε εἰς ξένην γλῶσσαν ὑπὸ φόβου μήπως περιπέσητε εἰς λάθη εἰς τὴν ἰδικήν μας. Χαίρω ἀπείρως καὶ σὰς ἀναμένω ἀνυπομόμως. — Καν Μ. Ε. Βιέννην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Καν Μ. Ι. Παρισίους. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Κ. Κ. Κων]πολιν. Φρ. χρ. 40 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Αἰκ. Μ. Μασσαλίαν. Αἱ παρακλήσεις σας εἶναι διαταγαὶ δι' ἡμᾶς. Τὰς ζητούμενας περὶ Λυκαίων Ἀθηνῶν πληροφορίας θὰ λάβετε προσεχῶς. — Καν Ε. Ν. Στενήμαχον. Σὰς εἶχον ἀπαντήσει εἰς Σόφιαν. Ἴσως ἐνεκεν ἀπουσίας σας παρέπεσε δελετήριον μου. — Καν Α. Ε. Χ. Μυτιλήνην. Ἀλλὰ δὲν ἐπληρώθη καμμία συνδρομὴ σας ὀφείλετε ἀπὸ τὸν 7 βῆριον τοῦ 98. — Δα Μ. Τ. Φανάριον. Ὁ ἐν Γαλιτᾷ βιβλιοπώλης κ. Κοντογιαννίδης θὰ σὰς δώσῃ καὶ τ' ἐκ δευτέρου στελλόμενον Ἡμερολόγιον καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν ἐκίστοτε ἀποστελλόμενα φύλλα. — Καν Π. Γρ. Περατιᾶ. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ε. Γ. Βῶλον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόθυμον ἀποδοχὴν. — Δα Μ. Ρ. Πειραιᾶ. Τὸ ἐγράψωμεν πολλάκις. Μία κόρη οὔτε δεχεται δῶρα παρὰ νέων κυρίων, οὔτε προσφέρει. — Κον Γ. Οἱ Κυδωνίας. Θὰ ἀναμείνωμεν ἀνυπομόμως πραγματοποιήσιν ὑποσχέσεών σας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ προθυμίαν καὶ καλὴν πάντοτε ὑποστήριξιν. — Κον Ι. Σβ. Πύργον. Ἀναμένομεν εἰς τελευταίαν μας ὀφειλομένην ἀπάντησιν. Σὰς παρακαλοῦμεν μὴ ἀναβάλλετε, διότι ἡ σιωπὴ σας γεννᾷ πολλὰς δυσκολίας. — Δα Α. Α. Μορεμβασιάν. Ἀντίτιμον βιβλιαρίου δρ. 2 ἀποστέλλεται ἀπλῶς ὑπὸ ὀνοματεπωνυμίου τῆς εἰς Ἀθήνας. — Δα Ε. Θ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Αἰκ. Γ. Γαστούνην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν

διότι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὁ ὁποῖος εἶχα τότε αἰσθανθῆ τὴν ὑπερτάτην λύπην τῆς κραυγῆς του, ἔμεινα ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν μου ἀποστρέφων τὰ βλέμματα. . . Ἐνεκα τῆς ἀπελπισίας ἐνὸς ζώου βεβαίως δὲν θὰ ἀλλάξουν τὸν κινωσισμό τοῦ πλοίου καὶ δὲν θὰ ἐμποδίσουν τριακοσίους ἀνδρας νὰ φάγουν τὴν μερίδα των τοῦ νωποῦ κρέατος. Βεβαίως ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος καὶ πρὸς στιγμὴν θὰ ἐσκέπτετο τοιοῦτόν τι, θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς τρελλός.

Ἐν τούτοις ἕνας μικρὸς ναυτόπαις, ὁ ὁποῖος—ἴσως καὶ αὐτὸς ἦτο ὀλομόναχος εἰς τὸν κόσμον καὶ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε λυπηθῆ ποτὲ,— ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν ἤκουσεν εἰς τὸ βῆθος τῆς ψυχῆς του καθὼς ἐγώ. Τὸ ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε ἤσυχα, ἤσυχα νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι. Ἴσως νὰ τοῦ ἔλεγε χαμηλοφώνως:

«Θὰ ἀποθάνουν ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ φάγουν αἶμα σου· σὰρκα σου· ὅλοι καὶ οἱ πλέον δυνατοὶ καὶ οἱ πλέον νέοι καὶ ἴσως δι' αὐτοὺς ἡ τελευταία ὥρα θὰ εἶε φρικωδέστερα πρὸς διὰ σέ, μὲ πολὺ μεγαλειτέρους πόνους, ὥστε μὴ ἀπελπίζεσαι διὰ τὸ κτύπημα τοῦ ροπαλοῦ εἰς τὸ μέτωπόν σου.»

Τὸ ζῶον τοῦ ἀνταπέδωκε τὴν θωπεῖαν του, βλέπον αὐτὸν μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ γλείρον τὰ χεῖρα του. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ λάμψις τῆς νοημοσύνης, ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ χαμηλὸν μέτωπόν του ἐσβέθη, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φρικώδους ἀπείρου, ὅπου τὸ πλοῖον τὸ ἔφερε πάντοτε ταχύτερον, — πλησίον τοῦ σώματος τοῦ συντρόφου του, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο πλέον παρὰ ἄμορφος μάζα κρέατος, κρεμασμένη εἰς μίαν ἀρπάγην, — ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἐκ νέου ἡσύχως. Τὸ δυστυχὲς ζῶον! ἡ στιγμιαία νοημοσύνη του δὲν ἔφθανε μακρύτερα· δὲν ἐσκέπτετο πλέον, δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε.

(Κατὰ τὸν Pierre Loti)

Εἰρήνη Νικολαΐδου